

روی خط حوالا، ابھل و ...

۹۱۲۲۹۷۰۴۷۲

Sardabir.banifilm@gmail.com

به دلیل حجم بالای پیام‌های رسیده از سوی خوانندگان محترم، خواهشمندیم پیام‌هایتان را کوتاه بفرستید تا امکان درج بپدا کند.

● آینین فکرآزاد - تهران

سلام به نظر من آقای فخر نژاد حق دارد از آقای کیمیابی با فیلم آخری‌شان ابراز نامیدی کنند. کاش آقای کیمیابی عزیز به سالهای درخشان کارشان بازگردد.

● کتابون تهرانی - تهران

سلام لطفاً برای آشنایی بیشتر، بیوگرافی از مایا انجلو در روزنامه بنویسید. با سپاس.
بانی فیلم: سلام و حتماً سعی می‌کنیم مطلبی از این نویسنده تائیرگذار چاپ کنیم.

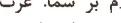
● گیلا فراهانی پور -

سلام، آیا آقای کیمیابی برای همیشه از ایران خواهند رفت؟ منون .
بانی فیلم: سلام، جواب شما منفی است. آن گونه که ما اطلاع پیدا کردیم مسعود کیمیابی فرار است سفری به امریکا داشته باشد.

● یاسمون مهماندوست -

با عرض سلام و خسته نباشد خدمت شما خواهش می‌کنم ما از حال استاد انتظامی بی خبر نگذارید با سپاس.

بانی فیلم: سلام بر شما. عزت ... انتظامی روز شنبه هفته پیش در بیمارستان دی تهران مورد عمل جراحی قرار گرفت که پس از دو روز بستری شدن در بخش آی سی یو، پس از مساعد شدن حالش به بخش متفرق و دو روز پیش هم از بیمارستان مرخص شد

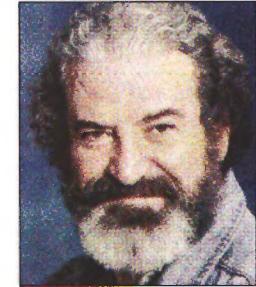
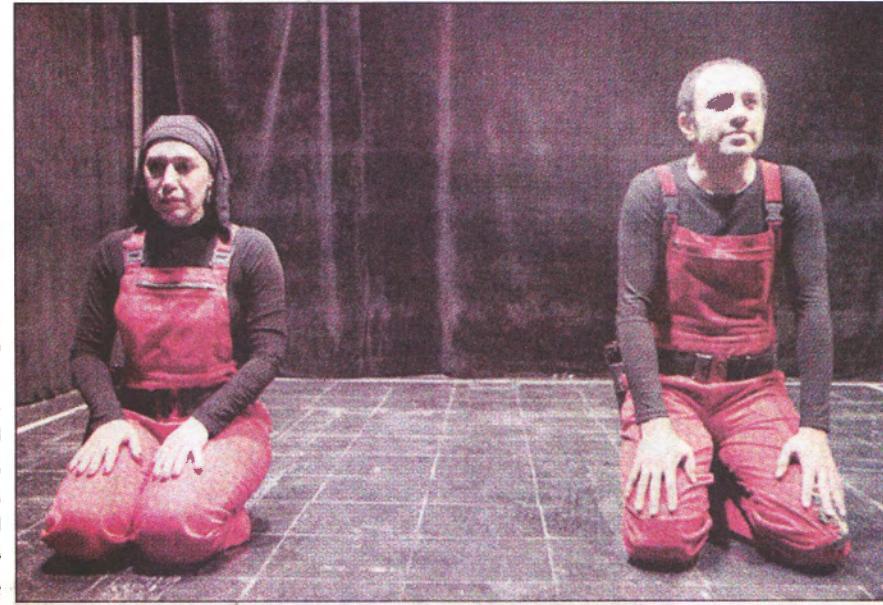
صدای مرد و دستور دهنده) صادر می‌شود. بازیگران به شکل درشت نمایی شده ای (گروتسک) خود سخن نمی‌گویند، بلکه لب می‌زنند و حرکت می‌کنند. تنها گاهی صدا و کلاماتی از آن‌ها می‌شوند. گویی این موجودات، حتی زبانی برای گویش ندارند و وظیفه‌ی سخن گفتن شان مم به عهده خودشان نیست، برومند و شاه محمد لو، بیرون از صحنه که نور ضعیفی آنان را به تماسگر هم نشان می‌دهد و هم نشان نمی‌دهد، از سوی این انسان‌های درگیر سخن می‌گویند. کار این دو، مانند هر چهار بازیگر این نمایش با مهارت انجام می‌گیرد، زیرا هم باید متن را از رو بخوانند و هم در فضای حس و حال و حرکت بازیگران، صدا ی حلالات و رفتار و سکناتی را در آورند که سربازان بی صدا انجام می‌دهند. این دو، همراه با «فرشاد فزونی» در لحظات شیرین و کمیکی که بازیگران می‌سازند، دخالت موثری دارند. نویسنده و کارگردان حمید رضا آذرگنگ

هوشیارانه همه چیز را به شوخی برگزار می‌کنند. و این سخن «هملت» را در صحنه نمایش در نمایش به یاد می‌آورد که به شاه گفت: «به شوخی مسموم می‌کنند». تو بگو آذرگنگ بیرون ازین گود، روبه تماسگران می‌گوید: چیزی نیست «به شوخی می‌کشند» که در واقع هیچ شوخی در میان نیست بلکه پرده برداری و افسای عین فاجعه ای است که به دست خود بشر، به نام تمدن و ارزش صورت می‌پذیرد. طراحی لباس به گویا تر نشان داده شدن این سیرک و شعبدیه‌ی بزرگ کمک شایانی می‌کند. درست است که این مناسبات خنده برلیمان می‌شاند اما در پس این شوخی‌ها، طنزی گزند و تلخ نهفته است و نیز در انتهای، تابوی لعبتکان در این خیمه گاه بزرگ، نمایشگر واقعیت جهانی ابزورده و ناهنجار است. و فاجعه بار و تلخ تر این که عروسکان این خیمه شب با ازرسی و ریتم تند این لعبتکان آغاز و به پایانی فاجعه آمیز «تئستی» منتهی می‌شون.

در این (دو قلمرو) دستورات جنگی و آتش بس و صلح و... از سوی ارزشمند تلقی می‌کنند. مافقه هدف مضحکه دولیتر در دولیتر صلح، هجوه‌من مnasabat این خیمه شب بازی بزرگ است.

مروری بر نمایش «۲ لیتر در ۲ لیتر صلح»

مضحکه ارزش‌های بشری

کاظم هژیرآزاد - روی صندلی تالار شمس که می‌نشینی، روپریت زمینی شبیه زمین والیال می‌بینی که از سطح با خطوطی به رنگ آبی، به دو قطعه جدا تقسیم شده است. در یک طرف، زن و مردی، شهرام حقیقت دوست و سهیلا صالحی پشت به ما نشسته اند وزن و مردی دیگر در زمین آن طرف فرزین صابونی و نسیم ادبی نیز همین طور پشت به ما هستند. هنوز نمی‌دانیم چه خبر است. دو نوشته مشابه در هریک از خطوط پایین دست به چشم می‌خورد: اون طرفی ها نام نمایش

این فضا و صحنه به خصوص طراحی بروشور همراه بیان نوید می‌دهد که با یک نمایش طنز و سمبولیک روپریه هستیم. موزیک نیز بشارت می‌دهد که منتظر هیجان باشیم. لحظه‌ای چند از شروع نمایش نمی‌گذرد که می‌بینیم اینجا خط مقدم جبهه‌ی جنگ است و این زنان و مردان درین جا و موسیقی اش شخصیتی خاص و تائیرگذار یافته و جزء جدایی تاپذیر از بازی ها و نمایش درمی‌آیند. درستورات صادر شده، در مقابل یک دیگر موضع گرفته اند.

حالا معلوم می‌شود که نقش آبی جدا کننده این دو منطقه رودخانه‌ای به مثابه مرز آبی این دو کشور است. هر چهار زن و مرد ملبس به لباس ها و ابزاری هستند که جنگی می‌نمایند، ولی شباختی به لباس و ابزار صحنه و نقش های روزی زمین، همگی استعاره‌های یک واقعیت دیگرند و تماسگر را به اندیشه و می‌دارند. نمایش بیان به اتفاق و به عدم و به شوخی این لباس ها را به تن این جنگنده ها کرده اند، تا همه چیز این نمایش با طنز همخوانی داشته باشد. چراغ قوه به جای تفنگ، کاسه روحی به جای کلاه خود، و ای بسا که این کاسه ها به نشانه ی کلاه معیشتی است که بر سر این زنان و مردان رفته است.